Fra Det Kgl. Biblioteks tekstportal (tekster.kb.dk)

Forfatter:	Grundtvig, N. F. S.
Titel:	Der laa en Stad paa Marken
Citation:	Grundtvig, N. F. S.: ”Der laa en Stad paa Marken”, i Grundtvig, N. F. S.: *Sang-Værk til den danske Kirkeskole. - 1946*, 1944-1964, s. 130. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-grundtvig12val-shoot-workid74574.pdf (tilgået 26. april 2024)
Anvendt udgave:	Sang-Værk til den danske Kirkeskole. - 1946

No. 36.
Rahab.
(Efter Josva. 2 og Matth. 1.)

Egen Melodi af *H. Nutzhorn* .

Der laa en Stad paa Marken,
Som kaldes Videslet,
Af Roser og af Palmer
Omringet trindt og tæt;
Den laa i Jordans-Egnen,
En halv Miilsvej derfra,
Og *Jeriko* hedd Staden,
Som blomstred deilig da.

Der laa et Huus ved Volden,
Det hedd -»*den røde Snor* «,
Og *Rahab* hedd Værtinden,
Ei med det bedste Ord.
Men Kvinden havde Hjerte
Og klare Øine blaa,
Hun havde stærke Drømme
Og dem hun tænkde paa.

Hun drømde tit om *Moses* ,
Og om hans Tryllestav,
Hun drømte tit, hun vandred
Midt i det røde Hav;

Hun drømde og forleden,
Hun hørde Herrens Lur,
Og saae ved Klangen styrte
I Gruus den høie Mur.

Nu kom der i Tusmørket
To Fremmede tilbyes,
De sneg dem ind i Huset,
Før Byen tændte Lys,
De kom fra *Sittims* -Leiren,
Paa Speideri udsendt,
Derom blev strax der mumlet,
Og snart blev det bekjendt.

Det kom for Kongens Øren,
Og da blev der en Jagt,
Ved alle Byens Porte
Man satte dobbelt Vagt.
I *Rahabs* Huus ved Volden
Der blev da ogsaa ledt
Og der de laae paa Taget,
Med Hørstraa overbredt.

De var her, sagde *Rahab* ,
Men smutted bort i Hast,
Mit Tag dem ikke skjuler,
Det veed jeg fuldt og fast;
Men stakket er det siden
Jeg dem for Øine saae,

Langt borte er de ikke,
Det kan I lide paa.*)

Saa tog hun dem ved Næsen,
Og det med fager Mund,
Om Speiderne de ledte
Med Flid i Rosenslund.

Saa gik hun op paa Taget,
Da Alle var til Ro,
Og vakde op af Dvale
De Ungersvende to. *)

Vil I mig Fred tilsværge
Ved eders stærke Gud,
Da stræber jeg med Liste
At hjælpe eder ud;
De svor alt som hun vilde:
Hvordan det ellers gaaer,
Ei her paa dig og dine
Der krummes skal et Haar.

Fra Gluggen over Muren
De sagte gled til Jord,
Ved Hjælp af fagre Hænder
Og af den *røde Snor* ,
Dem Tegnet skulde være,
Den Line purpurrød,
Til hendes Liv at skaane,
Som frelste dem fra Død.

Saa tyed de til Bjerget
Og fjælede sig der,
Og kom dog saa til Leiren
Tidsnok til Herrefærd,
Med Arken over *Jordan*
De gik i Høstens Tid,
Der veg som Røde-Havet
For den og Strømmen strid.

Ved Klang af Guds Basune
Stads-Muren sank i Gruus,

Og paa den røde Line
De kjendte *Rahabs* Huus.
De kom ihu med Glæde
Den Eed, de Kvinden svor,
Som Ædlinger med Ære
De holdt og deres Ord.

Og en af dem hedd *Salmon* ,
Han var en Høvding-Søn,
Han gav for Livet *Rahab*
Sin Kjærlighed til Løn,
Og fra det Par nedstammed
Den store Zions Skjald,
Til *Herren i* det Høie
Gik deres Arvetal!